

Inhoud

		Mijn schoonmoeder	101
Onwijs besluit	1	Cultuurverschil.	105
Hoofdstuk 1	1	1976 Witte Donderdag ...	105
Hoofdstuk 2	10	2001	109
Condoleance	20	In het jaar 1987	110
Concert des levens	24	Weer helemaal gewend	129
Verrassend!	28	Helm op!	132
Bijzonder!	39	Winter wonderland	134
Herleefd verleden.	40	Hoog en droog	136
De rode lantaarn.	51	Carnaval in Brabant	136
1980	51	Hoera voor Hero!	138
Bundel	61	Succes	141
Klankbord	61	Voordat wij uit Brabant vertrokken..	142
Moeders schommelstoel	62	Bedankt	143
De klok	66	Heelkundig	144
Iets van mijn moeder.	67	Verhuisd naar Flakkee	147
Mijn vader Johannes Hendrik	70	'Miezekes'	149
Een fijne predikant	79	Herfst	150
Mijn / onze vader...	95	Aurora	151
Jaren later....	97	Lente	153
Mijn schoonvader Johannes	99		

Monique en Dion	155	22 september 2001	174
Een zetje geven.	157	26 oktober 2001	175
Kleuterpraat	158	28 oktober 2001	176
Zorg dat je erbij bent.	159	Dagje Luxemburg	177
OVER B.H.'s	160	Wie heeft de regie	179
Te groot te klein of 't past niet	162	(Ingestuurd voor verhalen- wedstrijd)	183
Over discriminatie gesproken	163	Zo kan het gaan	183
Diarree	164	Geluksmomenten	189
Bengel	164	(Sprookjes- wedstrijd voor De Efteling)	190
Niezen	165	“Eens is er ..”	190
Wat nu?	165	(Deze was geschreven voor een verhalen- wedstrijd)	194
Verboden woorden	166	Verboden vruchten.	194
Hoera geslaagd!	166	Stel dat....	197
Vroegere uitdrukking van ergernis	167	De nieuwe buurman	199
De nieuwe auto- show	167	Daar was ie dan....	203
Eerste klas	168	Soms...	209
Zo snel kan 't gaan	169	13 maart is: Frans jarig!	216
Goede ouwe tijd	169	Lekkage- ellende	217
Dame met hete aardappel	170	Versailles	218
Vrijdag 11 september 2001	172	Oppassen in Versailles	218

De opvang- slab	236	Bedankt!	310
Broertje Thomas geboren...	236	De schijtlijster!	311
Mijmeringen	243	Zonder "oortje"	314
Lieve Robin,	245	"Bas van de Goor, foundation sportief met diabetes"	317
Valentijn	251	Die lange hete zomer...	318
Alzheimer	261	2018 ?	319
Laura	263	Terug in de tijd	321
Sfeer!	266	KLEDING – REPARATIE,	321
'Kleinkinderen'	267	Het sein / trein- avontuur!	323
Donderdag 13 – 12 – '12	279	Verdreven uit Paradijs	329
4 – 12- 2013	279	Gluren	330
Onvoorstelbaar dat we nu aangeland zijn in oktober 2015	281	Behangen	331
Ginneken	283	Hoog spel	331
Hoe mijn leventje begon.	289	Artrose	332
Dierbaar Oostenrijk	302	De zee	333
Zo gingen de jaren voorbij	303	Zoek?	334
Tegenwoordig	305	De bouwer	336
Voortvluchtig	306	Koningsdag	337
Bedankt voor die 35 jaar!!	307	Hilversum	338

Colofon

Titel: Mijmeringen

Auteur: Janny van Rietschoten

Van Janny van Rietschoten verschenen eerder:
Zeeën van tijd (2013) ISBN: 978-94-022-0256-4

Finisterre (2014) ISBN: 978-94-021-1919-0

Rhapsody (2016) ISBN: 978-94-021-5434-4

Omslagontwerp: Rick Dijs

Voor de omslagfoto werd gebruik gemaakt van een foto van
Rick Dijs

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd zonder
schriftelijke toestemming van de auteur © 2019

Mijmeringen ISBN: 9789402194852 Gepubliceerd bij Brave
New Books

Onwijs besluit

Hoofdstuk 1

Op het moment dat Iris Herrstein het screen laat zakken, om de orchideeën op de vensterbank tegen het felle zonlicht te beschermen, ziet ze hem lopen. De kleine, broze buurman die samen met zijn even zo tengere vrouw ruim een jaar, haar benedenburen Betty en Tom Kappen zijn. Hij loopt achter zijn rollator. Op zichzelf niets bijzonders natuurlijk, ware het niet dat hij daarop gestapeld, drie plantenbakken nog gevuld met enkel oude potgrond manoeuvreerde en dat viel hem met die alle kanten op draaiende rollatorwielletjes, duidelijk niet mee. Of eigenlijk, was het één plantenbak die uit onwil, wél viel. De man raapte het ding op en zette vervolgens koers naar het grasveld en koos een perkje waarin een boom een royale plek in het zand had. Daar kieperde hij bak voor bak leeg, haalde een stoffer en blik tevoorschijn, om het verloren zand op te vegen,

pakte een speciaal voor dat doel meegebrachte plastic harkje, knielde op het gras en harkte alles keurig rondom de boom aan. De nu lege bakken werden in elkaar gezet en het tuingereedschap in de bovenste bak gelegd. Zo aanvaarde hij de terugtocht die nu een stuk gemakkelijker verliep. Voor hem was de klus geklaard. De man van het tuincentrum zal de bakken naar wens van het echtpaar, opnieuw mogen vullen met bloeiende planten.

Iris ging koffie zetten. Haar gedachten waren nog bij de benedenburen. Toen zij ze voor de eerste keer tijdens de post uit de brievenbus halen bij toeval ontmoette, waren de bevende handen van de vrouw haar gelijk opgevallen. Zo herkenbaar Parkinson, net als de broer van Iris. De vrouw leek haar handen te willen verbergen door onzekerheid, uit schaamte? Iris had zich voorgesteld en verteld dat zij het appartement boven hen bewoonde. Wist toen nog niet en kon niet zien, dat ook de man ziek was.

Hij gedroeg zich afstandelijk, verdween richting zijn voordeur. De vrouw volgde gedwee. Tijdens meerdere toevallige ontmoetingen was het Iris opgevallen, dat de man de regie van hun beider leven had maar ach, als zij daar vrede mee hadden dan was het toch goed?

Die middag kwam ze in het winkelcentrum onverwacht de vrouw tegen. Betty nam gelijk de gelegenheid waar om Iris te vertellen, dat haar man Tom, ongeneeslijk ziek was en de Kerstdagen waarschijnlijk niet zou halen en omdat hij haar graag verzorgd achter wilde laten, hadden ze nog net op tijd voor de crisis, hun huis kunnen verkopen en waren ze naar het bewuste appartement verhuisd.

Iris had Betty's koude bevende handen in de hare genomen en gezegd, dat als het nodig mocht zijn ze altijd bij Iris terecht kon. Waarop Betty reageerde met een: 'Ik denk dat ik aan jou heel veel steun zal hebben.' en ze vervolgde gelijk: 'Die handen van mij; dat is zo vervelend!' waarop Iris reageerde met: 'Voor jou is het vervelend maar niet voor een ander hoor.'

Gezamenlijk wandelden ze terug naar hun senioren appartementen- complex, alwaar Tom zijn vrouw ongeduldig op staat te wachten met een: ‘Loop eens door! Waar bleef je nou?’ gehoorzaam en bijna schuld bewust zo lijkt het, stapt Betty zonder Iris te groeten of om nog even om te kijken, braaf achter Tom aan die resoluut de deur achter haar sluit. Hij lijkt een taaie en is geenszins van plan om zich bij uitspraak van de arts neer te leggen. Nou ja; in de middag doet hij zijn dutje en natuurlijk s’ nachts. Al ligt hij dan wel vaak wakker en te bedenken wat hij allemaal nog moet regelen voor hij definitief zijn ogen sluit en dat is heel veel want wat kan Betje nu helemaal? Zij weet toch totaal niets van de administratieve en geldzaken? Tot aan zijn laatste snik zal hij het allemaal zelf blijven doen. Daarna zullen zijn dochter Fiona en schoonzoon Piet het waarnemen, zoals eerder afgesproken. Hij heeft alle vertrouwen in zijn dochter en oogappel, die zo heel anders is dan haar moeder en veel meer op hem lijkt en tenminste doortastend is. Ook heel anders dan zijn zoon die lapzwans waar hij geen woord aan vuil wil maken.

Voor de buitenwereld hebben ze het goed met elkaar.

Niemand heeft hier verder iets mee te maken. Hij gaat de vuile was niet buiten hangen. Daarom is het misschien ook beter dat Betje niet teveel met die bovenbuurvrouw praat. Je weet maar nooit wat zo'n mens allemaal doorverteld aan de overige medebewoners.

Iris heeft geen weet van zijn gedachten en laat ze bewust met rust. Nog regelmatig ziet ze beide benedenbuurtjes samen hun dagelijkse wandelingetje maken. De tengere man, werd steeds magerder zo te zien. Ach ja, de artsen hadden hem verteld dat hij de komende kerstdagen waarschijnlijk niet zou halen. Dus hij houdt het nog lang vol. Langer dan hijzelf wel gehoopt maar niet verwacht had. Hij leefde in extra tijd. Zo werd gezegd. Veel extra tijd. Overdag was hij daar blij mee. In de nachten dat hij de slaap niet kon vatten, was het soms zwaar. Alsof hij aangeklaagd werd. Ja zelfs door zijn vrouw Betty. Niet met woorden, dat had hij haar wel afgeleerd maar haar verwijtende blikken, welke veel meer

zeiden dan alle uitgesproken woorden zouden kunnen zeggen. Haar verwijt irriteerde hem. Slechts één keer waagde Betty het hem te vragen of hij nog iemand speciaal zou willen zien, eer hij voorgoed zijn ogen sloot. Natuurlijk begreep hij gelijk wie zij bedoelde maar hij antwoordde enkel: “Onze beste vrienden, die zou ik graag nog één keer willen zien om afscheid te nemen.”

Zoveel extra tijd gekregen. Zoveel extra dagen ongebruikt gebleven. O ja; genoeg en misschien wel teveel tijd aan Betty besteed. Tijd waarin zij gevangen zat en zich aan jouw wensen onderwierp omdat zij zoveel aan jou te danken had. Hij was haar altijd trouw gebleven ondanks alle problemen die zij jarenlang in haar onmacht zelf veroorzaakt had en jij en de kinderen bijna geen normaal leven meer konden leiden. Jullie kinderen, die op geen stukken na, prettige onbezorgde kinderjaren en jeugd hadden doordat Betty geestelijk ziek bleek. Jij die jullie toen nog jonge dochter Fiona in vertrouwen nam en wilde voorkomen dat ze alle zwakheden van haar moeder zou gaan kopiëren en eigen maken. Zo deed ze uiteindelijk alles om jou Tom, te pleasen en zo wond

ze jou om haar vingertje. Jij en Fiona; 2 handen op één buik. Daar kwam niemand tussen. Ook jouw zoon Steven niet. Hoe hij ook zijn best deed en daardoor een recalcitrant, lastig kind werd die de gekste streken uithaalde om maar aandacht van zijn vader te krijgen. Negatieve belangstelling kreeg hij op die manier genoeg maar het was tenminste aandacht, waardoor de verstandhouding tussen vader en zoon alleen maar slechter werd. Helemaal toen hij ging puberen en het niet langer pikte dat hij buiten spel stond.

Toen het al te gek werd heb jij, zijn vader hem de deur gewezen met de mededeling dat hij weer welkom was als hij zijn excuses aan kwam bieden voor zijn onacceptabele gedrag. Waarop Steven riep: “Dan kun je lang wachten ouwe!” Ondanks de protesten van Betty maar ook zij stond buiten spel en voelde zich schuldig dat zij het niet voor de jongen op had durven nemen. Jij had die blik tussen moeder en zoon heel goed gezien maar de jongen in zijn nekvel gepakt, de deur uitgeduwd en deze resoluut achter hem gesloten. Steven vertrok en liet zich ook nooit meer zien. Jouw trots was gekrenkt.

Hoe durfde het joch! Via de school vernam je dat Steven geen les meer bijwoonde. Jij vermoedde dat Steven misschien bij Betty haar familie was ingetrokken maar zeker weten deed je dat niet en vragen aan haar, al helemaal niet. Trouwens; het interesseerde jou totaal niet waar die knul uithing en of en waar hij eventueel een opleiding volgde.

Betty krabbelde met behulp van haar psychiater, na heel veel strijd weer langzaam overeind en was de enige die haar zoon bleef missen. Jaren later kreeg zij de ziekte Parkinson. Tot ergernis van jou. Jij dacht: “Nu dit weer! Houdt het dan nooit op?” maar het hield niet op. Jijzelf kreeg ongeneeslijke, dus ook onbehandelbare kanker. Een reden voor jou om bepaalde zaken bij de notaris te gaan regelen. Uiteraard samen met Fiona. Zij moest enige erfgenamen worden. Steven telde volstrekt niet meer mee. Het leek er inderdaad op dat Betty’s familie nog steeds contact met de jongen onderhield en hem ook op de hoogte hield van zijn vaders achteruithollende gezondheid. Het was jou prima! Zolang Steven zich maar niet kwam vertonen.

Niet bij leven? Dan ook niet bij de dood. Ook Fiona had hij over zijn resolute besluit terdege ingelicht en zijn instructies gegeven voor het geval dat...

De artsen hadden hem toch gezegd dat hij de kerst niet zou halen? Nu, dan zouden ze nog eens raar op hun neus kijken. Jij zou wel zorgen dat jij door jouw wilskracht zelfs de jaarwisseling ruimschoots zal overleven.

Hij hield zijn strijd vol tot de zomer die daar op volgde. Toen was hij echt te zwak geworden om zijn bed nog uit te komen.

Hoofdstuk 2

Dochter Fiona houdt de wacht bij haar vader, zorgt dat zij alles onder controle heeft en schuift die stoorzender, in de persoon van haar onhandige moeder, ongevoelig aan de kant. Nee nee! moeder Betty mag zelfs het bed van vader Tom niet aanraken met haar bevende Parkinson handen. Dat zou hem maar irriteren. Betty laat zich opnieuw buiten sluiten en staat machteloos aan de kant. Bijna bang voor haar eigen dochter, die zo in alles op haar vader lijkt.

Dan rinkelt de telefoon en Betty haast zich om hem op te pakken. Blij verrast is ze als zij de stem van haar zoon Steven herkent. Hij zegt haar, langs te willen komen om afscheid van zijn vader te nemen. Fiona, die begreep wie er aan de lijn was, trok de telefoon ruw uit Betty's handen en beet haar onzichtbare broer toe: "Nee! Jij bent hier niet welkom. Pa wil jou niet meer zien! Niet bij leven? Dan ook niet als de dood nabij is." Vervolgens verbrak ze de verbinding en negeerde het verdrietige

gezicht van haar moeder, die zich opnieuw zo machteloos voelde.

Als Iris beneden in de hal kwam om boodschappen te gaan doen, of post uit de brievenbus te halen, zag ze regelmatig iemand van de thuiszorg, of de huisarts, het huis van Tom en Betty binnengaan. Eens, toen ze genietend van de zon op haar balkon zat reed er en dat was in al de jaren dat ze in het appartement woonde nooit

eerder voorgekomen, een motorrijder over het gras rondjes om het seniorencomplex, met tussenstops voor het beneden appartement. Dat moest bijna wel Betty's zoon Steven zijn, die op deze manier contact wilde maken met zijn moeder en misschien zelfs wel met zijn vader. Iris overdacht de situatie en leefde intens met moeder en zoon mee. Hoe of dat verder zou moeten? Betty liet zich niet meer zien. Ooit zal ze aan Iris haar verhaal kwijt willen en dan zal Iris er voor haar zijn.

Steven werd niet ingelicht op de dag van het overlijden van zijn vader. Net zo min over de gelegenheid tot condoleren; rouwdienst of crematieplechtigheid. Alhoewel op de rouwkaart wel zijn naam en die van zijn vrouw Annet mede vermeld stonden. Keurig onder de namen van zijn zus Fiona en haar man Piet. In dat opzicht zou de buitenwereld niets van de wrange situatie bemerken. In de rouwkamer lag Tom keurig opgebaard. Met gevouwen handen en een kruisje naast zijn hoofd. Heel devoot. Heel schijnheilig misschien? Hoe kon hij zo vredig daar liggen. Zoveel extra tijd gehad en in feite het belangrijkste waar hij nog de gelegenheid voor kreeg, nagelaten! Zo harteloos en zo onwrikbaar definitief.

Iris Herrstein staat net op het punt om de deur uit te gaan, als haar telefoon rinkelt. Ze neemt op en hoort de onzekere stem van Betty, die haar vraagt: ” Iris, wil je even komen?” “Ik kom eraan!” belooft ze, trekt de voordeur achter zich dicht en neemt de lift naar beneden, waar Betty al in de deuropening op haar staat te wachten, met een: “Kom binnen! Ga

maar ergens zitten hoor en wil je koffie?” Iris wil wel en hoort Betty het Senseo- apparaat starten. De kopjes koffie worden al rammelend op hun schoteltjes binnen gebracht. Op de salontafel staan twee gebaksbordjes met daarop een plak cake. Na haar plakje met kleine hapjes verorberd te hebben, begint Betty haar verhaal.

Steven had haar weer gebeld. Zij had hem geëmotioneerd uitgenodigd en nog dezelfde dag was hij gekomen en samen hadden ze elkaar vervolgens in tranen omhelsd en de één wilde de ander bijna niet meer loslaten. Haar broer Freek had haar ook gebeld en in dat gesprek vertelde hij blij te zijn dat Steven en zij weer contact met elkaar hadden en daar beiden gelukkig mee zijn. Hij bood aan eventueel de financiën van Betty voor haar te regelen. Betty had hem verteld dat Fiona en Piet dat zouden doen en zij durfde het eigenlijk niet aan om ze te zeggen dat Freek het wel wilde waarnemen.

Betty gaf toe; bang te zijn voor Fiona want die zou zeer zeker heel kwaad worden; vertelde ze ook tegen Iris en vroeg haar: “Iris, wat moet ik doen?” Iris keek haar bedachtzaam aan en antwoordde: “Nu jij je zoon weer terug hebt, is het misschien wel beter dat jouw broer de geldzaken voor je regelt. Beter voor de verstandhouding tussen je beide kinderen. Je broer is als buitenstaander neutraal. ” O Iris! Ik mis Tom zo!”

“Je bent je man verloren maar hebt je zoon weer teruggekregen.” “Ja, dat is waar en daar ben ik zo blij om! Hij doet alles voor mij en zijn vrouw Annet noemt mij Moeke en knuffelt me telkens. Haar eigen moeder leeft niet meer en ook daarom is ze blij contact met mij te hebben. Weet je wat ik doe Iris? Ik ga mijn broer bellen en zeggen dat het goed is maar ik durf het Fiona niet te zeggen..” huilt ze plots. Iris troost haar en antwoord: “Misschien wil jouw broer het haar vertellen.” Ja en dan vraag ik ook of hij met mij naar de notaris gaat want ik wil Steven natuurlijk ook in het testament hebben. Hij moet dezelfde rechten hebben als Fiona.” Nadat er ook

nog een tweede kop koffie gedronken was, stapte Iris op. Ze had nog meer te doen en Betty kon dan gelijk gaan bellen.

Betty was blij met het aanbod van Freek. Hij ontfermde zich broederlijk over zijn zus en haar paperassen, maakte een afspraak met de notaris, kwam haar afhalen met zijn auto en stond haar terzijde bij het regelen van haar wensen. Hij had Fiona een vriendelijke mail gestuurd waarin hij het besluit van Betty uitlegde als wijs en verstandig. Natuurlijk was iedereen er van overtuigd dat Fiona en Piet alle geldzaken perfect geregeld zouden hebben maar het in dit geval toch wenselijker was dat een buitenstaander het in beheer zou hebben. Hij had er geen antwoord op gekregen.

Betty daarentegen, kreeg een woedende dochter aan de telefoon met het verwijt dat zij haar moeder wel erg wispelturig vond en de vraag of zij haar dochter en schoonzoon soms niet vertrouwde. Ze was door dit alles zo gekwetst, dat ze een poosje geen contact meer met haar moeder wilde, daar ze voorlopig genoeg te verwerken had.

Natuurlijk maakte dit gesprek Betty weer zo erg verdrietig, dat ze opnieuw haar hart uitstortte bij Iris. Wat moest ze nu toch beginnen? Iris had haar geantwoord: ” Je hebt je broer en je zoon die veel van je houden en jou al heel lang en heel goed kennen. Veel beter dan ik, als echte buitenstaander.” “Ja maar; Volgende week moet de urn met as opgehaald worden. Dat zouden Fiona en Piet samen met mij doen en dan zouden we met een boot op de Biesbosch, de as van Tom uitstrooien, want dat was zijn wens. Ik zal ze een brief schrijven om te vragen of dat gewoon door gaat.” De brief ging nog dezelfde dag op de bus. Enkele dagen later was er het antwoordt van haar dochter. In paniek werd Iris weer gebeld, met de vraag of zij wilde komen om het antwoord van haar dochter te lezen. Deze had met haar koele afstandelijkheid geschreven: “Ma, je zult begrijpen, dat dit door alle onredelijkheid van jouw kant, nu niet meer gezamenlijk kan plaatsvinden. Jij zult het zelf op moeten halen en verder regelen. Wij gaan nu op vakantie om afstand te nemen want ik heb rust nodig.

We zien wel of en wanneer we nog contact met je op zullen nemen.” Betty was in tranen en Iris troostte haar door te zeggen dat Fiona waarschijnlijk gewoon tijd nodig had om aan het idee te wennen, dat zij niet langer de regie in handen had, zoals zij haar vader beloofd had.. maar dat het in de toekomst best wel weer goed zal komen. Betty betwijfelde maar hoopte het wel. Ook besloot ze om inderdaad zelf de urn met as op te halen. Het uitstrooien had geen haast en voor haar zelf had dit erg weinig belang. Voorlopig kon het gewoon op de vensterbank staan. Iris vond dit een goed idee maar sprak wel haar verbazing uit over het gedrag van Fiona. In plaats van dat ze haar moeder steunde in haar verdriet, vond zij zichzelf nog belangrijker en liet haar moeder vallen. Hoe kon een dochter zo zijn? Iris wist dat Betty geen kleinkinderen had en vroeg daarom: “Kon Fiona geen kinderen krijgen of wilde zij ze misschien niet?” “Zij wilde ze niet omdat ze zo’n rot jeugd heeft gehad en dat wilde zij haar eventuele kinderen niet aandoen. Steven wilde om die zelfde reden ook geen kinderen. In het verleden had ik een ziekelijke smetvrees.

Dat op mijn dertigste begon en van kwaad tot erger werd. Uiteindelijk was het niet normaal meer en viel er door niemand meer mee te leven en moest ik opgenomen worden. Dat was heel heftig allemaal en toen stond Tom er alleen voor. Zijn werk; het huishouden; de kinderen... Toch is hij me altijd trouw gebleven en heeft me nooit laten vallen. Ik zal hem daar eeuwig dankbaar voor blijven. Nadat ik weer thuis kon wonen, heeft Tom de regie over mijn leven genomen en gehouden en ik kon niet anders dan het in dank te accepteren. Nu ik zo op mijn leven terugkijk; het huwelijk met Tom en het hebben van de kinderen, bedenk ik dat als ik niet met hem maar met een ander getrouwd was, dit alles niet zo verlopen zou zijn en de kinderen en ik heel anders, rustig en misschien wel prettig geleefd zouden hebben....”

Iedere dag liep ze haar rondje. Men had haar verteld dat wandelen belangrijk was. Zij ontdekte dat er een wandelclub was, waar ze een keer mee mocht lopen. De mensen waren vriendelijk en sommigen herkende ze nog van vroeger. Het deed haar zichtbaar goed en ze besloot ook lid te worden. Ze leek op te bloeien en haar draai enigszins gevonden te hebben. Kon duidelijk verder met haar leven. Met Iris maakte ze enkel nog een praatje als ze elkaar tegenkwamen. Het was goed zo. Iris was er geweest voor haar toen ze het nodig had. Betty wist dat haar verhalen bij Iris veilig waren. Iris wist hoe het werkte. Ze had eerder soortgelijke zaken mee beleefd waarin zij er in bepaalde periodes voor de ander was. Nadat die problemen verleden tijd waren, hadden de desbetreffende personen zich blijkbaar gegeneerd. Iris wist misschien teveel en men wilde afsluiten en opnieuw beginnen, dus dat was tevens einde contact.

Heel begrijpelijk en goed. Ook Iris was verder gegaan met haar leven, waarin zij zelf niet echt veel mensen nodig had, zoals zij haar blijkbaar wel.

Toch kreeg dit verhaal onverwacht nog wel een staartje maar dan moet ik, Iris Herrstein, eerst een tweede verhaal vertellen voor ik hier verder op in kan gaan.

Condoleance

Een lieve vrouw in een rolstoel; haar man die met haar wandelt, waarbij ze volop genieten van de natuur en enkel oog hebben voor alles om zich heen. Ook bekenden van Iris, tevens medebewoners van het appartementen complex, waar zij woont. Iris kwam ze tegen, hurkte bij haar neer en zij omvatte de beide broze handen van de vrouw... Ziek als ze was; een gevoel van warmte.... Het bleek helaas de laatste keer geweest te zijn dat Iris haar buiten zag..

Een kaart op het prikbord in de hal, waar buiten de jaarlijkse kerstkaarten, helaas ook met enige regelmaat, rouwkaarten hangen. Nu met háár naam op de bewuste kaart...

Op de condoleance, sprak haar man, de mooie nu eenzame weduwenaar, met moeite zijn verdriet beheersend: “60 jaar getrouwd. We kenden elkaar 70 jaar en dan is ze er opeens niet meer.... Zo moeilijk!” Hij hield lang Iris hand vast en omhelsde haar met de woorden: “Dank je meisje.” Zoveel warmte over en weer en ’t dankbare gevoel, te weten dat ze daar mocht zijn. Misschien nodig op dat moment.... (Meisje! Lang héél lang geleden dat iemand dát tegen haar zei...)

De vrouw, opgebaard met zo’n mooie uitstraling alsof ze elk moment haar ogen kon openen. Vredig! Hun zoon, even mooi als zijn ouders, vertelde dat zijn partner, welke bescheiden op de achtergrond stond, haar zo mooi en liefdevol had opgemaakt en dat alle benauwdheid en pijn verdwenen was van zijn moeders gezicht en het enkel ontspanning uitstraalde. Engelachtig mooi!

Dit moment, waarin beide mannen zich op hun kwetsbaarst hadden getoond, maakte het, toen Iris de zoon een aantal weken daarna tegenkwam in het dorp, blijkbaar een beetje ongemakkelijk toen hij Iris wat onzeker groette. Zijn vader kwam ze soms toevallig tegen. Beneden in de hal of in de lift en vroeg hem dan hoe het ging. Langzamerhand verdwenen de pijn- plooiën uit zijn gelaat. Zijn leven ging verder.. Hij moest wel! Zoals hij zei.

Toen Iris op één van haar dagelijkse wandelingen bijna op Betty botste, wilde ze toch even in vertrouwen haar geheim kwijt. Zondags in de Kapel, zat er achter haar zo'n mooie man! Ze had al een beetje naar hem gelachen en eigenlijk dacht ze dat ze zelfs onbewust een beetje verliefd op hem was geworden en hoopte dat hij haar ook leuk zou vinden. Iris kwam daar nooit, dus wist niet direct wie Betty bedoelde maar dacht bij zichzelf: Zou ze zó naïef zijn dat zij met haar Parkinson, smetvrees en claim- gedrag, denkt nog een man te krijgen en een mooie zelfs?

Iris mompelde zoiets van: "Je weet maar nooit!" en stak haar hand op ten teken dat ze er vandoor ging om 't door haar geplande programma af te werken.

Het was een paar maanden later, dat Iris naar beneden ging om weer de eventuele post uit de brievenbus te halen, er bijna tegelijk de voordeur van Betty geopend werd en in een flits die mooie man, de voor Iris zo bekende weduwnaar Ernst, die op de derde etage woonde, schichtig naar haar brievenbus liep, daar snel wat paperassen uit grabelde en gegeneerd, zonder Iris te groeten, weer vlug Betty's voordeur binnenstapte en deze achter zich sloot. Iris verbaasd achterlatend. Het was haar dus toch gelukt! Arme man als hij dat maar aankan, mocht hij ooit de benen willen nemen. Ze zal hem vast nooit los laten... In gedachten zag Iris hoe het waarschijnlijk begonnen was. Er borrelde een gedicht omhoog en wel het volgende:

Concert des levens

Een weduwe en weduwnaar, keken in de kapel,
verstolen naar elkaar

't was tijdens de aanhef van 't eerste lied, dat de man
zijn plaats verliet

en schoof gezellig bij haar aan, zo konden hun
blikken elkaar niet ontgaan

waarom had hij dit nooit eerder gedaan? Hij hield
haar 't tekstboek voor

en samen juichten zij mee met 't koor, voor 't
moment hun gevoelens bedwongen

maar de rest van hun gezamenlijke levens, enkel hun
geluk bezongen.

De man? Hij is inmiddels weer helemaal zijn vriendelijke zelf. Heeft blijkbaar bemerkt, dat niemand van de bewoners er van op kijkt of over praat. Een enkeling misschien maar daar hebben dan weinigen weet van. Betty lijkt zelfverzekerder nu en zit regelmatig naast hem in zijn auto trots te wezen. Ook vertelde ze Iris enthousiast, dat zij door Ernst uitgenodigd was om met de Kerst mee uit eten te gaan. Iris was echt blij voor haar en hoopt oprecht dat ze door deze rustgevende, gelukkige periode echt minder last heeft van haar ziekte.

Regelmatig ziet Iris haar lopen achter de rollator tot steun, voor een vergeten boodschapje en tijdens de hete zomerdagen, nam de mooie vriend haar een weekendje meer naar een hotel aan de zee. Even de hitte van het benauwde appartementen- gebouw ontvluchten en genieten. Mooi!

Eens klampte Betty Iris in de lift aan, met de woorden: ‘Ernst is ziek en ik moet voor hem zorgen maar ik kan dat niet...!’ Iris antwoorde: ‘Tuurlijk wel!’

Je hoeft er alleen maar voor hem te zijn. Wens hem maar beterschap van mij.’

Toch was ze enigszins bezorgd over Ernst, tot zij ook hem, keurig in ochtendjas aantrof in de lift en hem vroeg hoe het met hem ging. Ook kon ze het niet laten om hem te vertellen wat Betty haar toevertrouwde over het niet voor hem te kunnen zorgen. Hij antwoorde glimlachend: ‘Ze doet haar best!’ waarop Iris terug glimlachend zei: ‘Dan is het goed!’

Ongeveer een half jaar later treffen zij elkaar opnieuw in de lift en meldt hij: ‘Betty gaat verhuizen. Aanstaande zaterdag al! Het kon zo niet langer meer. Ze viel telkens. Heeft gelukkig nooit iets gebroken maar toch... Dan werd ik midden in de nacht gebeld en ging ik naar haar toe. In het verzorgingshuis aan de overkant is nu plaats voor haar en dat is mooi dichtbij en gelijk beslissen want anders moet ze misschien ik weet niet hoe lang wachten, of krijgt ze elders een kamer toegewezen.

Betty's kinderen zullen haar helpen met de verhuizing.'

Zou Ernst van Betty houden of heeft hij enkel medelijden met haar? Het gaat Iris niet aan. Misschien spreekt ze hem hier ooit nog eens over en vertel ze hem voorzichtig over hoe wonderlijk 2 verhalen, die totaal niets met elkaar van doen hadden, onverwacht zich zomaar tot één verhaal versmolten...

Zaterdag verhuist ze dus en na enkele weken, zullen er nieuwe beneden- burens hun intrek nemen in het appartement.

Zo kan het gaan....

Verrassend!

't Was op de receptie van het 50-jarig huwelijk van mijn zus en zwager. Terwijl ik tussen de vele gasten, die zich tegoed deden aan de koffie, doorliep; werd ik onverwacht aangesproken door de mannelijke helft van een echtpaar welke mij glimlachend aankeek. “Ken je mij nog?” vroeg hij. Ik stopte, fronste en dacht diep na voor ik bekende: “U heeft wel een bekend gezicht maar verder wil mij niets te binnen schieten.” De man antwoordde: “Ik ben Folkert van der Horst.” Mijn eerste reactie was: “Wat lijkt jij sprekend op je vader!” 55 jaar geleden, op 15-jarige leeftijd, ging ik werken bij het Gooische Boekhuis. Voor een salaris van slechts 15 gulden per week en aangezien ik in april was begonnen, had ik slechts recht op één week zomervakantie. Natuurlijk ging ik akkoord. Dit werk in een boekhandel, was precies wat ik wilde.

Het verrassende was de gelijkenis! Folkert leek sprekend op zijn vader, de eigenaar van de zaak. Onvoorstelbaar! Vooral uiterlijk. Keurig gekleed in een net pak. Inclusief bijpassende stropdas. Keurig golvend donker haar met kaarsrechte scheiding. Het evenbeeld en als het ware een kopie van hoe zijn paer vijfenvijftig jaar terug uitzag. Alsof de tijd stil was blijven staan! Herinneringen komen van ver en het worden er steeds meer. De 66-jarige man van nu, was toen een leuk joch van 10 / 11 jaar, (het 6e kind uit een gezin van 8 welke tegen sluitingstijd, vaak de winkel inkwam en bleef rondhangen tot 't personeel huiswaarts ging. De oudste dochter Toos, was reeds getrouwd en moeder van 2 kids. Dan volgde Barend (meneer Barend voor ons dus en duidelijk de onderkoning.) Ik vergeet nooit het privé- kantoor van de baas met net daar buiten aan de wand, een ladekastje waar op het linkse laatje de tekst: Succesonderdelen Senior en op het rechtse: Succesonderdelen Junior. Ik begreep hier toen uit, dat de baas plus onderkoning, beiden op één of andere wijze, succes geboekt hadden.

Later beseftte ik dat het de bewuste Succesagenda's betrof welke in twee soorten verkrijgbaar waren. (Nou ja verkrijgbaar; te koop natuurlijk!) Naar keuze één dag per pagina of één week per twee pagina's voor in de lederen of kunstlederen (lees plastic) ringbandjes, keuze uit, naar ik meen 2 á 3 kleuren.

De oudere blonde en brildragende broer van Folkert; Gert, werd toen mijn vriendje. Regelmatig fietste hij des avonds, bij ons door de straat en floot. Dit was voor mij dan het signaal om mijn fiets uit de schuur te halen. Vervolgens fietsten wij samen hand in hand, naar het Laapersveld. Er werd tijdens de rit steeds gezoend. Altijd werd ik weer keurig voor de ouderlijke woning afgeleverd. Natuurlijk wisten zijn ouders van niets. De mijne wel en dat had soms zo zijn voordeel.

Collegae van de winkel herinner ik mij amper tot totaal niet. Op de boekafdeling had ik mijn hoop gevestigd maar dit bleek kansloos vanwege de oudere, vrijgezelle mej. Schuring die daar de scepter zwaaide en dus niemand toeliet.

Mij was de kantoorboek-afdeling toebedeeld. Er was trouwens nog 'n kantoor waar serieuze mensen bezig waren. Kassier en boekhouder. O.a. ene ome Jan met uitgestreken nooit lachend of zelfs maar glimlachend gezicht en vrouwelijk van beweging. Dat was het enige wat mij opviel. (Via via vernam ik achteraf, vanwege het ter beschikking stellen van dit verhaal, dat men na het overlijden van deze uitgestreken figuur, er in zijn kledingkast een variatie aan dameskleding met bijpassende hooggehakte damesschoenen verborgen stonden. Iets waar in mijn jeugd jaren niet over gesproken werd, als men al wist dat er mensen waren met zulke behoeftes! De ander bleek ooit in Indonesië geweest te zijn en daar Malaria o.i.d. opgelopen te hebben waardoor hij regelmatige door zware hoofdpijn geplaagd werd. Verder was daar nog een magazijn, waar o.a. ene mijnheer Westenborg werkte. Deze kon het niet nalaten, mij te omarmen en een zoen te geven. Wat ik best vreemd vond maar zocht daar verder niets achter. Als ik toen wist wat ik nu weet... In Brabant zegt men soms: 'Onze Lieve Heer heeft vreemde